

[Damsgaard.]

om, at indviklet og urationel administration undertiden kan skyldes indviklet og urationel lovgivning.

En virkelig rationalisering af den offentlige administration gennemføres jo ikke fra dag til dag, men en enkelt side af dette problem synes jeg der kan være grund til at fremhæve her: vi står i den kommende tid over for opbygningen af hele kildeskatteadministrationen og den omkalfatring af skatteadministrationen, som den betyder. Jeg tvivler ikke om, at finansministeren vil ofre megen opmærksomhed på, at denne bliver så rationel og tidssvarende som overhovedet muligt. Det er simpelt hen nødvendigt, hvis denne opgave skal kunne løses tilfredsstillende. Der vil i dette apparat løbende blive opsamlet store mængder oplysninger i EDB-maskinerne, og den tanke må naturligt melde sig, om ikke dette apparat kan nyttiggøres i administrationen af andre lovområder. Det må f. eks. være muligt at sammenfatte de forskellige sociale bidrag både på arbejdsgivers og på sikredes side og lade deres opkrævning ske ad de samme kanaler. Også i andre henseender må den sociale administration kunne drage praktisk nytte af kildeskatteapparatets samling af oplysninger, og det samme kan muligvis gælde andre lovområder. Det siger sig selv, at kildeskatten ikke kan forsinkes heraf; men det moderne samfund kan ikke tage let på administrationens vækst, og skal vi holde igen på dens byrder, må vi først og fremmest være på vagt over for unødvendig dobbelt-administration. At undgå dette er en af de måder, hvorpå vi virkeligt og varigt kan spare borgerne for byrder.

Det leder mig i øvrigt hen til et af de punkter, som stærkest har præget socialdemokratiets argumentation omkring begrænsningen af de offentlige udgiftsstigninger. Man har henvist til, at en række af disse besparelser alene er udsættelser og altså ikke egentlige nedskæringer, og det er rigtigt. Det er ikke alene det foreliggende finanslovsforslag, som i høj grad er arvegods fra den foregående regering, men også de store vanskeligheder, som vort samfunds økonomi står midt i. En af den foregående regerings fejl var vel, at den i sin budgetlægning ikke tog tilstrækkeligt hensyn til, hvad der rent faktisk kunne gennemføres. At noget stilles

i udsigt gennem en bevilling, er jo ikke altid ensbetydende med, at der er arbejdskraft og andre fysiske muligheder for at føre det ud i livet. Derfor har der f. eks. gennem flere år været bevilget midler til sanering, uden at den tidligere regering har udnyttet dem.

Der ligger mange opgaver og venter på deres løsning, og venstres forhåbninger til den nye regering er, at den bliver en fremgangens og reformernes regering. Men vi kommer ikke uden om, at det stærkeste og eneste grundlag herfor er, at der bliver orden i vor økonomi. Et led heri er, at samfundet ganske som den enkelte familie tager nyanskaffelserne i den rækkefølge, som man økonomisk kan magte det.

Der har unægtelig på mange områder samlet sig en kø af uløste opgaver, og spørgsmålet er da, hvor mange af disse samfundet kan magte i år, og hvor mange vi nødvendigvis må vente med til næste og følgende år. Selvfølgelig er vi også glædest for de besparelser, der kan gennemføres, uden at ydelserne fra det offentlige forringes, eller hvor man kan nå bedre resultater for de samme midler — det gælder bl. a. rationaliseringen af administrationen og andre offentlige funktioner. Men herudover er det offentlige som enhver fornuftig husholdning nødt til at tage ønskerne i den rækkefølge, de kan opfyldes.

Finansloven og dermed statsfinanserne er et vigtigt led i den samlede økonomiske politik. Det lader sig ikke nægte, at de vanskeligheder, vort samfund er ude i, medfører store byrder for befolkningen. Det kommer også til udtryk i forbindelse med finanslovsforslaget og især dets indtægtsside. Vi havde fra venstres side helst set, at den nødvendige økonomiske sanering i højere grad var sket over indkomstpolitikken, så den finanspolitiske stramning kunne være blevet tilsvarende mindre. Det ville have været en bedre vej, fordi den havde betydet en stærkere konkurrenceevne for danske erhverv og arbejdspladser. Denne vej var imidlertid lukket, og dermed var en betydelig finanspolitisk stramning uundgæelig, hvis Danmark ikke skulle sætte valutabalace og mulighed for høj beskæftigelse over styr.

Det havde som nævnt været bedre, om det havde været muligt at undgå de store falske indkomststigninger, vi må forudse i løbet af 1968, fremfor at de nu skal opsuges